

El futur de la Catalunya independent

written by Pau Miserachs | 17 de novembre de 2021

Es posa en dubte que Catalunya pugui assolir la independència del Regne d'Espanya. Pels espanyols, estaríem provocant la separació del conjunt europeu com deia Garcia Margallo.

Ara al govern de l'Estat pensen que anem errats i que no podríem participar en el mercat global i quedaríem fora de la Unió Europea.

A Madrid consideren que amb l'autonomia constitucional ja en tenim prou per anar fent, mentre paguem el deute. Però no tenen en compte que el problema no és d'executar quatre competències limitades, sinó de desenvolupar un país que té consciència de país.

Ens volen fer creure que un estat català és irrealitzable, es queda en una il·lusió i no està en el nostre futur. Els pronòstics de l'Estat en són contraris.

També es considera a Espanya que un estat català independent seria una temptació per les grans potències inversores per dominar la seva economia, és a dir, la realitat social i política amb els corresponents grups de pressió.

Espanya no es pregunta per què Portugal mai no ha desitjat tornar a Espanya de la qual se'n va separar quan Espanya era Castella. Tampoc cap de les províncies espanyoles que s'han anat independitzant contra un estat que mai vol negociar.

La tragèdia espanyola està en el tot o res de l'Estat espanyol que pretén seguir amb l'hegemonia perpètua dels territoris i dels pobles que sap no en volen formar part.

Catalunya amb el catalanisme va fracassar intentant convertir Castella en un país madur i dialogant, quan Castella només buscava el triomf damunt Catalunya com va passar el 1714.

L'autonomia no va obrir la porta a un futur millor per què es va voler crear el "café para todos", és a dir multiplicar les administracions i crear petits centres polítics que es poguessin controlar des de l'Estat central sense dificultats, que és el que ha passat, i més si els dirigents són del mateix partit que controla el govern central.

Perdre la batalla de Muret el 1213 ens va obligar a renunciar a tota la França meridional. Però Catalunya mai va renunciar a la seva expansió per la Mediterrània.

Des de Madrid s'ha intentat convèncer la gent independentista que la ruptura total amb Espanya és impossible i ens treuen com a gran argument la Constitució de 1978. Volen seguir amb l'hegemonia castellana sobre Catalunya mentre Catalunya se'n vol alliberar democràticament.

Els catalans volem dirigir la nostra evolució futura dins del segle XXI. Catalunya sap que compta amb lligams forts amb els moviments polítics que es van organitzant a les Illes Balears, Occitània i Sardenya, de manera que el projecte ibèric continua essent quelcom impossible per què no ofereix encaix amb llibertat a Catalunya. L'autonomia del 79 n'és una mostra més, i a les Illes balears també ho saben.

Té doncs més possibilitats Catalunya de reunir tots els "catalans" en un sol país, perquè veuen possible la unificació amb altres territoris espanyols de parla catalana que no permet la Constitució de 1978.

Catalunya, si mirem prim, compta amb més de set milions i mig d'habitants. Si sumem altres territoris de parla catalana dins i fora d'Espanya arribem als deu u onze milions.

A més Catalunya ha estat sempre oberta i creixent amb la immigració procedent d'altres territoris d'Espanya, mentre l'Espanya rural es despoblava. Aquesta immigració va cooperar al desenvolupament industrial de Catalunya, el que els partits nacionalistes espanyols han intentat utilitzar de manera

perversa per desestabilitzar Catalunya, creient que afeblien l'independentisme. Molts castellanoparlants rebutgen aquest espanyolisme anticatalà. Saben el que deuen a Catalunya i no la traïran.